

enhver Tid; naar man nu vil indbrømme en Mand den Tid, der behøves til at sove og til at gaae hjem og indtage sine Maaltider, saa gaaer næsten den halve Tid af Døgnet bort, hvori man ikke kan disponere over ham uden at sende Bud efter ham, men dette maa dog indbrømmes at være en meget tidsspildende Maade at disponere over Politiet paa. Naar en saadan Mand derimod er kasereret paa Stationen, saa er han til enhver Tid disponibel paa Stedet, hvad enten han spiser eller sover. Det er altsaa en Maade, hvorpaa man i Virkeligheden formerer den ringe Styrke, der kan disponeres over. Jeg troer, at dette Spørgsmaal trænger til fornøjet Overveielse her i Thinget, og jeg skal, forsaavidt jeg kan finde Tilslutning af flere Medlemmer, i denne Henseende tillade mig at stille et Endringsforslag til anden Behandling. Jeg troer, det er Noget, der bør tages under meget nøie Overveielse, netop hvor man har bestemt et saa overordenlig ringe Personale, som her er fastsat. Det synes i det Hele, som om denne Lov fra først af er udgaaet fra, at den, der skulde gennemføre den, har havt Frygt for, at naar han optraadte med den fulde Summa, den virkelig vil medføre, da vilde man strømmes tilbage og sige: Nei, vi have ikke Naad dertil, og at han derfor er traadt op med en mindre Sum end den, han virkelig har havt den Overbeviisning, at Loven tilfredsstillende maatte kunne gennemføres med, og han da har sagt: Vi kunne lade os nøie med et mindre Personale og lønne det knapt, og derved ville vi kunne komme ud af det med denne mindre Summa. Nu maa jeg fastholde, at det vil vise sig, at man ikke kan lade sig nøie med dette Personale, og jeg maa ligeledes fuldkommen tiltrede, hvad min ærede Nabo har sagt; jeg troer ikke, vi kunne lønne det, som det er foreslaaet. Jeg troer virkelig, at den Pøn, der er fastsat for det underordnede Politipersonale, er saa lille, at vi ikke derfor kunne faae saa dygtige Folk, som vi behøve til at udføre denne Funktion, og jeg skal desaaarsag i saa Henseende tilraade en Forandring. Min ærede Nabo tilhøre har rigtignok angivet en Maade, hvorpaa han meente, at dette kunde afhjælpes, nemlig ved at udvide den Ret til at tage Doucør,

som der i § 13 er givet visse Folk. Der staaer nemlig i Paragrafen, at ingen ved Politiet Ansæt maa uden Politidirektørens i hvert enkelt Tilfælde dertil meddeelte Samtykke modtage nogen Gave. Nu vil det ærede Medlem have, at det for visse Tjenester engang for alle skulde være tilladt at modtage en saadan Gave, men jeg troer rigtignok, at det ærede Medlem feiler i denne Anskuelse, og at det vilde være meget uheldbringende, om den blev gennemført. I det vi have fulgt det engelske Mønster, vil jeg gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at den engelske Politikonstabel ikke maa modtage nogen som helst Doucør. Jeg har selv havt det Tilfælde som Rejsende, at jeg vilde give en Politikonstabel, der havde viist mig igjennem flere Gader, en Doucør, men han afflog den; jeg troer altsaa ikke, at nogen engelsk Politikonstabel maa modtage nogen Doucør (Stemmer: So! So!). Kan være; det skal jeg under alle Omstændigheder lade staae hen; min Erfaring gaaer i den modsatte Retning, men jeg skal blot fastholde, at i det Dieblit, vi tillade Politikonstablerne under visse givne Forhold at modtage Doucør, saa bliver den Doucør, som de modtage under andre Forhold, som ikke gaafte ere de givne, saa let henført under dem, idet de grændse nær sammen, at jeg troer vi komme gaafte ind paa den gamle Vej med Hensyn til Modtagelsen af Doucør, naar vi ikke fastholde Bestemmelsen, som den nu staaer i Lovforslaget. Saaledes som Politiet nu er ordnet, saa er Modtagelsen af Doucør, saavidt jeg har forstaaet, slet fuldkommen med Politidirektørens og Kommunalbestyrelsens Samtykke, det er en virkelig lovlig Indtægt for Politibetjenten, og der kunde derfor mulig endog blive Spørgsmaal, om der ikke, da denne Lov skal træde i Kraft midt i Aaret, burde tilstaaes de Betjente, der affediges, noget Extratilleg, fordi de maae savne denne Deel af deres lovlige Indtægt, der først falder ved Aarets Slutning. Jeg kan imidlertid ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand for Bogense (H. M. Petersen) deri, at den Bestemmelse, som Paragrafen indeholder, skulde være en Autorisation af Tiggeri, thi det synes jeg slet ikke ligger deri; man kunde ogsaa hense denne Tilladelse, som Politi-